

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Rafał Wagner
Sędziowie:	SO Bożena Chłopecka SR del. Marcin Borcuch (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Skolimowska

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. W.** reprezentanta grupy, w której skład wchodzi: P. N. (1), P. N. (2), M. B. (1), D. B., M. B. (2), A. B., K. S., P. S., R. W., P. W., B. W., J. Z.

i M. Z.

przeciwko (...) **Związkowi (...) w W.**

o zapłatę

postanawia:

1. odrzucić pozew;
2. zasądzić od P. W. na rzecz (...) Związku (...) w W. kwotę 197 (sto dziewięćdziesiąt siedem) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 lipca 2015 r. w postępowaniu grupowym powód P. W. reprezentant grupy w skład której wchodzi: P. N. (1), P. N. (2), M. B. (1), D. B., M. B. (2), A. B., K. S., P. S., R. W., P. W., B. W., J. Z. i M. Z., wniósł przeciwko (...) Związkowi (...) w W. o zasądzenie od pozwanego:

1. na rzecz członków podgrupy pierwszej: P. N. (1), P. N. (2), M. B. (1), D. B., M. B. (2), A. B., K. S., P. S. kwoty 70,25 złotych na rzecz każdego z nich z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty;
2. na rzecz członków podgrupy drugiej: R. W., P. W., B. W., J. Z. i M. Z. kwoty po 137,60 zł na rzecz każdego z nich z ustawowymi odsetkami od dnia 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 20% zasądzonej kwoty (pozew k. 5-5v).

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany był organizatorem imprezy masowej (...), mającej miejsce w dniu 18 kwietnia 2015 r. na Stadionie (...) w W.. Na imprezę masową każdy z członków grupy dokonał zakupu biletu uprawniającego do udziału w wydarzeniu za kwotę 69 zł uiszczając również koszt przesyłki, ponadto członkowie podgrupy drugiej ponieśli dodatkowe koszty przejazdu na miejsce odbywania imprezy masowej w kwocie 67,40 zł na osobę. Przedmiotowe zawody nie zostały przeprowadzone w sposób zapewniający właściwe wykonanie zobowiązania. Zdaniem powodów pozwany nie wywiązując się ze swojego zobowiązania, doprowadził do powstania po ich stronie szkody. Strona powodowa kilkakrotnie wzywała pozwanego do zapłaty odszkodowania, jednak pozwany nie udzielił odpowiedzi na kierowane do niego wezwania. Jako podstawę dochodzonego roszczenia strona powodowa wskazała art. 471 k.c. Członkowie pogrup pozwem dochodzą ujednoczonych kwot odszkodowania obejmujących poniesione koszty zakupu oraz przesyłki biletów, a także koszty przejazdu do miejsca odbywania imprezy masowej (uzasadnienie pozwu k. 5v-7).

W odpowiedzi na pozew z dnia 5 listopada 2015 r. pozwany (...) Związek (...) w W. wniósł o odrzucenie pozwu oraz o zasądzenie od powoda i pozostałych członków grupy na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowieź na pozew k. 59-59v).

Strona pozwana w uzasadnieniu przyznała, że była organizatorem (...) w W.. Zawody odbyły się 18 kwietnia 2015 r. i zostały zorganizowane zgodnie z przepisami prawa. Ponadto podczas zawodów nie doszło do zagrożenia bezpieczeństwa widzów, a osoby które nabyły bilety zostały wpuszczone na Stadion (...) i mogły oglądać rywalizację. Jak zaznaczył pozwany po zakończeniu zawodów odbyły się wszystkie zaplanowane wydarzenia dodatkowe. Strona pozwana wskazała, że roszczenie zgłoszone przez powodów ma charakter roszczeń o ochronę dóbr osobistych, a nie jak podnosił powód art. 471 k.c., gdyż umowa zawarta z organizatorem wydarzenia została wykonana, zaś nabywcy biletów nie ponieśli szkody o charakterze majątkowy. W tym przypadku mogło dojść jedynie do naruszenia dóbr osobistych w postaci prawa do oglądania niezakłóconej rywalizacji sportowej. Następnie pozwany podniósł, że faktycznie doszło do zwarcia dwóch umów z organizatorem imprezy, a nie jak wskazano w pozwie do trzynastu, wobec czego w konsekwencji nie spełniono przesłanki liczebności grupy, bowiem z roszczeniem mogą wystąpić jedynie dwie osoby. Ostatecznie strona pozwana wskazała na brak podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, który w jej ocenie, nie dopuścił się niewykonania, ani nienależytego wykonania zobowiązania (uzasadnienie odpowiedzi na pozew k. 59v-62).

W piśmie przygotowawczym powoda z dnia 1 lutego 2016 r. strona powodowa podtrzymała stanowisko wyrażone w pozwie. Podniosła że zgodnie z zapisami ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, znajdują one zastosowanie w przypadku roszczeń o ochronę konsumentów, tym samym możliwe jest zastosowanie wskazanej przez powoda podstawy prawnej – art. 471 k.c. Ponadto roszczenie strony powodowej związane jest z nienależytym wykonaniem umowy przez organizatora. Za chybiony w ocenie powoda uznać należy zarzut braku liczebności grupy. Jego zdaniem należy rozróżnić stan fizyczny aktu zamówienia kilku biletów i zapłaty za nie za pośrednictwem serwisu od zawarcia umowy o organizację imprezy masowej. W ocenie powoda oczywiste jest, iż użytkownik serwisu pośredniczącego w zakupie biletów na wydarzenie sportowe kupując kilka biletów działa jedynie jako pośrednik, a stronami umowy są organizator imprezy masowej i poszczególne, indywidualne oznaczone osoby, które na podstawie zakupionych biletów uczestniczą w wydarzeniu sportowym. Ostatecznie strona powodowa nie zgodziła się z twierdzeniem pozwanego, że organizowana przez niego impreza została przeprowadzona w sposób prawidłowy (pismo przygotowawcze powoda k. 101-102v).

Strona pozwana w piśmie z dnia 6 kwietnia 2016 r. podtrzymała swoje dotychczasowe twierdzenia, wnioski oraz zarzuty. Odnosząc się do argumentacji powoda wskazującej na dopuszczalność postępowania grupowego w sprawie, w kontekście definicji spraw o roszczenia o ochronę konsumentów, pozwany wskazał, że sprawami o ochronę konsumentów są sprawy dotyczące roszczeń konsumentów przeciwko przedsiębiorcom, tymczasem (...) Związek (...) nie jest przedsiębiorcą ani w rozumieniu art. 43 k.c., ani w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Związek prowadzi jedynie działalność sportową i nie jest wpisany do rejestru przedsiębiorców

KRS. Następnie strona pozwana podtrzymała swoje stanowisko co do braku liczebności grupy oraz braku podstaw odpowiedzialności pozwanego (pismo procesowe k. 108-109).

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Kwestię dochodzenia roszczeń w postępowaniu grupowym reguluje ustawa z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Zgodnie z art. 10 ust. 1 przytoczonego aktu prawnego, Sąd rozstrzyga na rozprawie o dopuszczalności postępowania grupowego i odrzuca pozew, jeżeli sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym. W przeciwnym razie sąd wydaje postanowienie o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym.

Omawiany przepis normuje pierwszy etap postępowania grupowego, w którym Sąd ocenia jego dopuszczalność. W celu dokonania dopuszczalności postępowania grupowego Sąd wyznacza rozprawę, w trakcie której ocenia przesłanki uzasadniające rozpoznanie sprawy w postępowaniu grupowym o których mowa w art. 1 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Do ustawowych warunków dopuszczalności powództwa grupowego należą:

1. liczebność grupy – co najmniej 10 osób;
2. jednorodzałość roszczeń członków grupy;
3. określony rodzaj sprawy – roszczenie o ochronę konsumentów, z tytułu odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, z tytułu czynów niedozwolonych, z wyłączeniem spraw o ochronę dóbr osobistych;
4. tożsamość podstawy faktycznej roszczeń członków grupy;
5. ujednoczenie wysokości roszczenia każdego członka grupy, przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy (jeżeli w postępowaniu grupowym dochodzone są roszczenia pieniężne).

Wskazać przy tym trzeba, że brak jednego z warunków dopuszczalności powództwa grupowego skutkuje niemożliwością rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym.

W takiej sytuacji należało rozważyć czy w okolicznościach niniejszej sprawy zostały spełnione warunki dopuszczalności powództwa grupowego, szczególnie wobec zarzutów podniesionych przez stronę pozwaną.

W pierwszej kolejności strona pozwana zarzuciła, że roszczenie zgłoszone przez powodów ma charakter roszczenia o ochronę dóbr osobistych w postaci prawa do oglądania niezakłóconej rywalizacji sportowej, a nie jak podnosił powód art. 471 k.c.. Jednak w ocenie Sądu ten zarzut pozwanego jest zupełnie bezzasadny. Strona powodowa już w pozwie wyraźnie zaznaczyła, że dochodzi odszkodowania wynikającego z nienależytego wykonania umów łączących (...) Związek (...) z powodami, a podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest art. 471 k.c.. Według powodów poprzez zakup biletów wstępu na imprezę masową została zawarta pomiędzy stronami nienazwana umowa indywidualna tzw. umowa o udostępnienie imprezy masowej na mocy której pozwany w zamian za wynagrodzenie zobowiązał się do zorganizowania oraz udostępnienia widowiska sportowego. Z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że P. W. oraz P. N. (1) zakupili za pośrednictwem strony internetowej (...) bilety wstępu na imprezę organizowaną przez pozwanego pod nazwą (...). W takiej sytuacji na pewno pomiędzy P. W. oraz P. N. (1), a (...) Związkiem (...) doszło do zawarcia umów i powstania stosunków zobowiązaniowych, które w ocenie powodów nie zostały należycie wykonane przez pozwanego. Zdaniem strony powodowej wszystkich powodów łączyły stosunki umowne (zobowiązaniowe) z pozwanym (...), z czym w ocenie Sądu nie można się zgodzić w związku z argumentacją wskazaną w niniejszym uzasadnieniu, co jednak nie zmienia tego, że powodowie w niniejszej sprawie nie dochodzili roszczeń związanych z ochroną dóbr osobistych.

Strona pozwana wywodziła, że niniejsza sprawa dotyczy roszczeń o ochronę konsumentów w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, natomiast strona pozwana zarzuciła, że (...) Związek (...) nie jest przedsiębiorcą ani w rozumieniu art. 43 k.c., ani w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wobec czego sprawa nie dotyczy roszczeń o ochronę konsumentów.

Zdaniem Sądu nie można również podzielić tego zarzutu pozwanego. W sytuacji grupowego dochodzenia roszczeń o ochronę konsumentów istotne jest aby czynność prawna konsumenta zawarta była z przedsiębiorcą, gdyż wówczas można mówić o roszczeniu konsumenta. Natomiast zdaniem pozwanego (...) Związek (...) wskazywał nie jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Na gruncie prawa polskiego spotykamy różne definicje przedsiębiorcy, zawarte w wielu aktach prawnych. Jak wskazała strona pozwana możemy je odnaleźć m.in. w art. 43 kodeksu cywilnego zgodnie z którym przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33¹ § 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową oraz art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wedle którego przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Nie sposób nie zauważyć, że cechą charakterystyczną przedsiębiorcy jest prowadzenie zarobkowej działalności gospodarczej. Strona pozwana podnosiła, że nie prowadzi działalności gospodarczej, a działalność sportową o której mowa w ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie. Nie ulega wątpliwości, że zadaniem (...) Związku (...) jest działalność sportowa, jednak zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie w sprawach nieuregulowanych w ustawie do (...) stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. - Prawo o stowarzyszeniach. Ta z kolei w art. 34 stanowi, że stowarzyszenie może prowadzić działalność gospodarczą, według ogólnych zasad określonych w odrębnych przepisach. Dochód z działalności gospodarczej stowarzyszenia służy realizacji celów statutowych i nie może być przeznaczony do podziału między jego członków.

Zgodnie z poglądami doktryny o tym czy działalność danego podmiotu ma charakter zarobkowy nie rozstrzyga zamiar osiągnięcia zysku, ale obiektywny fakt prowadzenia działalności, która potencjalnie przynosić może dochód (W. Popiołek, [w:] Pietrzykowski, Komentarz 2011, tom I, art. 43⁽¹⁾ k.c.). Przy czym zdaniem Sądu cel zarobkowy może być jedynie celem ubocznym realizowanym w granicach jakie umożliwia danemu podmiotowi ustawa lub statut, z tym, że osiągnany zysk przeznaczany jest na realizowanie zasadniczej, niezarobkowej działalności tego podmiotu. Właśnie taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie w związku ze zorganizowaniem przez pozwanego w dniu 18 kwietnia 2015 r. imprezy pod nazwą (...), która to działalność pozwanego miała charakter zarobkowy albowiem potencjalnie mogła przynieść pozwanemu dochód, który w tej sytuacji byłby jedynie celem ubocznym imprezy sportowej.

W związku z tymi rozważaniami należało uznać, że (...) Związek (...) organizując imprezę w dniu 18 kwietnia 2015 r. był przedsiębiorcą w szerokim rozumieniu tego pojęcia na gruncie prawa cywilnego. W takiej sytuacji organizacja imprezy sportowej w dniu 18 kwietnia 2015 r. miała przejaw działalności gospodarczej, a pozwany występował jako przedsiębiorca, a więc sformułowane w pozwie żądania powodów zawierają się w pojęciu roszczenia o ochronę konsumentów w rozumieniu przepisu art. 1 ust. 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie na obecnym etapie postępowania pozwolił Sądowi orzekającemu na przyjęcie, że zasadny jest podnoszony przez stronę pozwaną zarzut niespełnienia przesłanki liczebności grupy, która powinna liczyć co najmniej 10 osób. Zdaniem pozwanego faktycznie doszło do zawarcia dwóch umów z organizatorem imprezy, a nie jak wskazano w pozwie do trzynastu, wobec czego w konsekwencji nie spełniono przesłanki liczebności grupy, bowiem z roszczeniem mogą wystąpić jedynie dwie osoby.

Zdaniem Sądu z dołączonych do pozwu dokumentów w postaci: potwierdzeń przelewów opłat za bilety, potwierdzeń transakcji (k. 24 – 29), pism strony powodowej do pozwanego (k. 45 – 48) oraz wezwań do zapłaty (k. 49 – 50), wynika że rzeczywiście doszło do zawarcia tylko dwóch, a nie jak twierdzi strona powodowa trzynastu umów o udostępnienie

imprezy masowej z organizatorem imprezy tj. z (...) w W.. Ze wskazanych wyżej dokumentów wynika, że P. N. (1) zakupił 8 biletów, natomiast P. W. dokonał zakupu 5 biletów. Nie można zgodzić się z twierdzeniem strony pozwanej, że zakupu biletów dokonali wszyscy powodowie, a P. W. i P. N. (1) byli jedynie pośrednikami, albowiem nie wynika to z jakiegokolwiek dowodu zgromadzonego w sprawie. W pismach z dnia 28 kwietnia 2015 r. i wezwaniach do zapłaty z dnia 18 maja 2015 r. skierowanych do (...) Związku (...) w W., zarówno P. W., jak i P. N. (1) wyraźnie twierdzili, że to pomiędzy każdym z nich a pozwanym została zawarta umowa indywidualna tzw. umowa o udostępnienie imprezy masowej w wyniku zakupu przez każdego z nich biletów w celu zorganizowania wyjazdu rodzinnego. Wobec tego Sąd nie miał wątpliwości, że stosunek zobowiązaniowy wynikający z zawartych umów łączy (...) Związek (...) jedynie z P. W. i P. N. (1), natomiast pozostali powodowie uczestniczyli w imprezie jako członkowie rodziny nie związani żadnym stosunkiem zobowiązaniowym z pozwanym.

W takiej sytuacji przymiot konsumenta w rozumieniu art. 1 ust. 2 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym przysługuje jedynie P. N. (1) i P. W.. Pozostali powodowie nie spełniają definicji konsumenta w rozumieniu wskazanego przepisu z uwagi na brak dokonania czynności prawnej z przedsiębiorcą tj. (...) Związkiem (...). Zdaniem Sądu postępowaniem grupowym w ramach spraw o roszczenia o ochronę konsumentów nie można objąć roszczeń pozostałych powodów, którzy nie są kontrahentami pozwanego, a jedynie korzystali ze świadczonej przez niego usługi. Zaliczenie roszczeń tych osób do roszczenia o ochronę konsumentów byłoby możliwe wówczas gdyby dochodziło do rozszerzenia ochrony prawnej konsumenta będącego stroną umowy z przedsiębiorcą na osobę trzecią, jak ma to miejsce na przykład w przypadku klienta w rozumieniu art. 3 ustawy o usługach turystycznych. Jednak w niniejszej sprawie brak jest przepisów rozszerzających odpowiedzialność pozwanego na osoby trzecie, które zostały zabrane na imprezę sportową przez osobę która nabywając bilety zawarła umowę.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że uprawnienie do dochodzenia roszczenia, z którym wystąpiła strona powodowa przysługuje jedynie dwóm osobom P. N. (1) i P. W., a więc brak jest wymaganej przepisami prawa liczebności grupy. Wobec tego nie został spełniony jeden z warunków dopuszczalności powództwa grupowego. W związku z tym, że brak choćby jednego z warunków dopuszczalności powództwa grupowego skutkuje niemożliwością rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym, co ma miejsce w niniejszej sprawie, Sąd odstąpił od badania pozostałych przesłanek dopuszczalności powództwa.

Biorąc pod uwagę powyższe konstatacje, Sąd uznał, że sprawa nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu grupowym i odrzucił powództwo na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym.

Orzekając o kosztach procesu Sąd za podstawę przyjął art. 98 k.p.c. Strona powodowa przegrała proces w całości, dlatego też stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. należało ją obciążyć zwrotem kosztów procesu na rzecz pozwanego.

Zasądzona w punkcie 2 postanowienia od powoda na rzecz pozwanego kwota 197 zł stanowi zwrot kosztów procesu poniesionych przez pozwanego w postaci: opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, oraz wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w kwocie 180 zł wyliczonego stosownie do treści § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w postanowieniu.